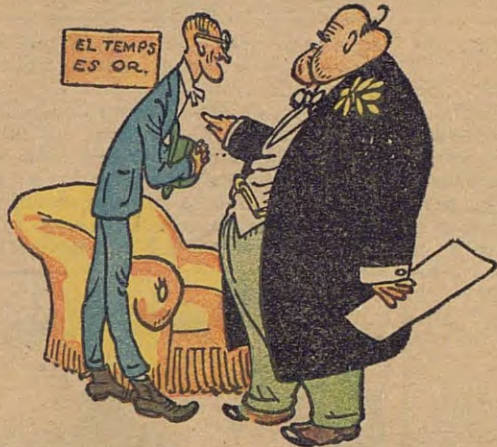

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

LA VIDA PRACTICA

per XIRINIUS

El senyor X... havia de cobrar una quantitat en un Banc, també X. El rep el gerent però acte seguit, ja

que allí és una casa pràctica, l'adverteix que per aquest assumpte hi ha el segon gerent que l'atendrà. Però el segon gerent tampoc

AL CARRER;

està per brocs, que ell té per eliminar treball, una mecanógrafa que es cuida dels seus assumptes.

El senyor X. davant d'una de-

pendenta jove i maca es torna sensible i li dispara unes quantes paraules galanes (completament interessades, naturalment) a les quals respon: — Està vostè perdent el temps inútilment, això representa quasi unes tres quartes parts de cèntim.

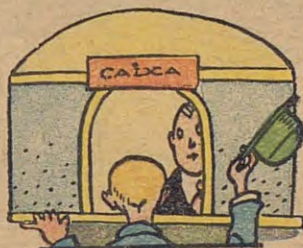
Tingué que marxar forçosament

confiant que aquest meravellós sistema el posar a fora aviat, mes no fou possible perquè el que podia atendre'l tenia en

aquells moments un assumpte entre mans que no li permetia distreure's. Un altre que sortejà, l'envià al darrer gerent, que devia ésser

segons càlculs, el gerent número 6. Per fi es trobà davant d'un que l'atengué: Oh! el sistema! i li pagà la quantitat consabuda.

Mes en sortir l'home i recontar, admirant-se de trobar una petita suma a més a més del que havia de cobrar, barrinà a veure què podria ésser i es recordà que aquella gent tant metículosa tan pràctica, segs dupte devien haver afegit aquella petita quantitat pel temps malaguanyat que havia perdut.

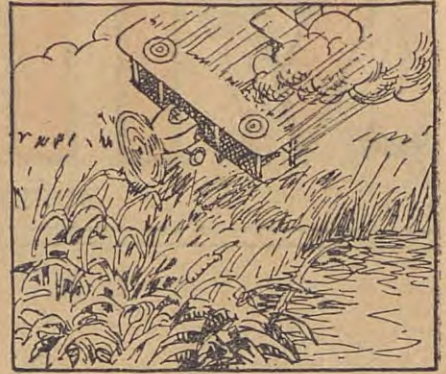

— I s'embutxacà tranquilament tota la quantitat.

En Miquel i en Francesc

Text d'en JOAQUIM FECIT

Dibuixos d'en MIRET

La veritat era que la seva situació no era pas d'envejar, car a aquella banda de riu, ben poca cosa hi havia a més dels matolls i mosquits. Anaren vorjant per mor de veure si veien alguna embarcació, però l'únic que trobaren, fou una grossa serp que dormia, que no era pas el que buscaven, però com que no la inquietaren, no els digué res. Mes enllà s'adonaren que

uns yacarés (espècie de caimans) estaven prenent el sol.

Amb el cor oprimint pensant d'un moment a l'altre ésser sorpresos per alguna bèstia ferotge anaven recorrent el marge amb l'esperança de trobar algú o alguna embarcació. La Providència devia compadir-se d'ells, perquè una colla de canots es dirigiren a ells... era estrany això, però tot té la

seva explicació. Un aeroplà que feia un vol d'aprenentatge, havia caigut en aquella direcció i ara anaven a cercar-lo. D'aquesta manera providencial foren salvats els dos nostres amiguets. Un cop a Rosàrio pensaren d'anar a explicar el que els passava a les autoritats, però amb la por que serien remesos als seus oncles i que aquests els rebrien malament pel que havien fet,

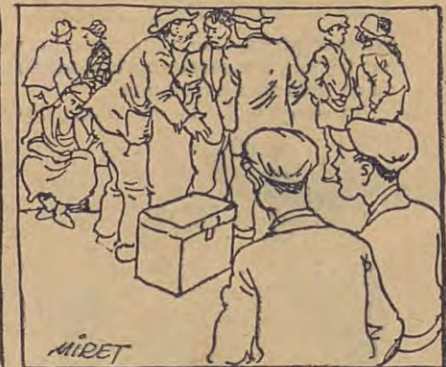
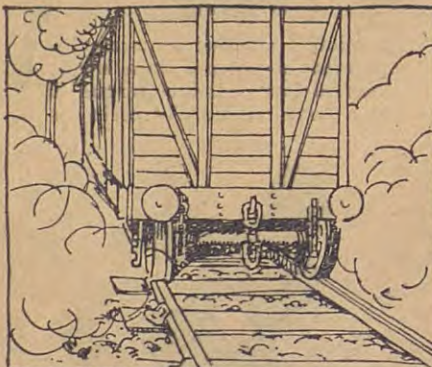
intentaren guanyar-se la vida sense donar part a ningú del seu estat.

Anaren a comprar diaris amb els pocs centavos que duïen i els revengueren, amb el qual els resultà un migrat negoci, però de moment en tingueren prou per comprar un pa criollo cad un i una llauna de sardines. L'assumpte del dormir, el reser gueren dormint sota uns porxos de fusta de l'es-

tació de carregar. En una conversa que havien sentit en un cafè tot venent diaris, s'enteraren que a la província de Mendoza, s'estaven desenvolupant grans negocis, que corria molt diner... i els entraren ganes d'anar-hi amb la il·lusió d'arribar a guanyar-se bé la vida i fer-se homes. Però passaven els dies i el negoci de vendre diaris no prosperava gaire, en tenien prou per menjar

(amb la condició que no mengessin massa) i per poca cosa més. De manera, que l'anada a Mendoza no era probable de moment.

Vet aquí que un dia se'ls ocorregué d'arranjar-se amb l'auxili d'uns fusters una mena de prestatge sota un vagó de tren de càrrega, d'aquesta manera el viatge no els costaria gran cosa. Anant lent estacions, arribaren a Vila

Maria, amb la panxa ben prima per cert. Allí amb pocs cèntims compraren alguna cosa i seguiren el viatge fins a Vila Mercedes, on feren una nova parada per a contentar el païdor. Fins allí no havien estat descoberts, però ho foren llavors i com que el factor que els descobrí era un bon jan, no els castigà, únicament s'acomentà

amençant-los si ho tornaven a intentar. Segurament que tampoc haurien pogut passar endavant, cas de no ésser descoberts, perquè fins allí havien ensopegat el terreny humit degut a les pluges, però ara en aquella regió on rarament hi plou, l'enorme polseguera que aixeca el tren els hauria asfixiats. Allí no era un recurs el vendre diaris

perquè la població no era de gran importància.

Demànaren feina en dos o tres indrets amb resultat negatiu. Una colla de napolitans esparracats i bruts com gitans, anaven a treballar a la collita de raïms i en dir-los-ho un paleta, Miquel i Francesc, s'afegiren a la colla, obtenint contracta amb ells. Allí s'ho

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

BONA QUALITAT

— Vol dir que servirà vostè per ereno?

— Ja ho crec! Tinc el son molt lleuger. Si passa res em desperto de seguida.

PREVISIÓ

L'avar Penyes i n'Isaac Bossador passejaven pel carrer de Pontanella quan en Penyes veié a terra un duro i el recollí ràpidament. En Bossador, que no l'havia vist, digué:

— Amic Penyes, m'heu de deixar aquest duro.

— Per què, company Isaac?

— Per entrar a un òptic a fer-me examinar la vista.

CURIÓS

— Digui'm algun animal curiós de Catalunya — preguntà el mestre.

— L'hipopòtam — féu el deixeble.

— D'hipopòtams no n'hi ha a Catalunya — exclamà el mestre.

— Justament, per això fóra curiós si n'hi hagués un.

RAÓ SENZILLA

Els senyor Rafeques havia perdut la clau de la caixa, i ell i els seus dependents la cercaven inútilment per tot arreu.

Després de dues hores de regirar calaixos, la clau aparegué sota uns

papers a la taula del senyor Rafeques.

Aquest, amoïnà, exclamà:

— Què ho deu fer que sempre es troben les coses al darrer lloc on es cerquen?

I un dependent li respongué:

— Perquè quan es troben, no es cerca enlloc més.

PRACTICANT LA TEORIA

El cèlebre darwinista Doctor Matesanz passejava pel parc amb el seu fill i el portà a veure les gàbies dels simis tot explicant-li la teoria del transformisme que el xicot escoltava tot satisfet, pensant, però no dient: Vet aquí que jo sóc menys simi que el meu pare!

Arribaren davant les gàbies, i llavors el petit Matesanz, sobtadament encuriós, preguntà al seu savi pare:

— I, escolti, papà: Quan es tornen homes els treuen de la gàbia?

FREDOR

El senyor Enric de Poch sovint es vantava de les dificultats que havia experimentat als principis de la seva carrera comercial i li plavia d'explicar que havia fet de groom, venut diaris i netejat llautons.

Un dia li fou presentat el Baró de Rocapelada, un noble quelcom tronat però molt orgullós de la seva ascendència de guèrrers i croats.

Enric de Poch, volent conrear l'amis-

tat del noble, li digué, amb to de confiança:

— Aquí on em veu, no sempre he estat ric com ara. Jo havia fet de groom. Recordo que vostè mateix, ara fa vint anys, em va fer dur un càrrec al Passeig de Gràcia.

— Ah, sí? — féu el baró, fredament. — Ja no hi pensava! I ara ve a dur-me la resposta?

DIGNITAT

Enric de Poch baixava del seu Rolls quan se li apropà un home pobrament vestit.

— Vol afavorir un pobre obrer sense treball?

— Uix, fora d'aquí! aneu a l'Asil del Parc que per això paguem cèdules i inquilinats!

— No tingui tants fums, senyor — respongué el captaire. — Al capdavall quina diferència hi ha entre vostè i jo?

— Quina diferència? Bolxevic!... — exclamà Enric de Poch, i restà sense poder afegir paraula.

— Sí, senyor! No hi ha altra diferència sinó que vostè està guanyant el segon milió i jo encara vaig recollint el primer.

per En GUILLEM D'OLORÓ

INDECÍS

Visitant. — Què és aquest edifici que heu fet prop de l'era?

Propietari rural. — Si el puc llogar, un xaiet d'estiueig, i si no, una quadra.

RACCIÓ CURTA

Un senyor entrà al restaurant i demanà un biftec.

Quan li hagueren servit cridà el mossò.

— Vol fer el favor de tancar aquella finestra?

— Sent corrent d'aire el senyor?

— Sí, no gaire forta, però tinc por que se m'emporti el biftec.

CANSAMENT

— No et canses de tant no fer res?

— Ja ho crec. Em canso tant de no fer res que no em queden ganes de fer altra cosa.

DESPRÉS DE L'ACCIDENT

El metge. — Es mort.

La víctima. — No sóc mort.
El xofer. — Vols saber més que el metge?

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA

HISTORIA D'HASSAN BADREDDIN

(Continuació)

Després demanà al Soldà que fes escriure decrets que li servissin per tots els països pels quals passaria, amb el fi de fer recerques per retrobar i emmenar amb ell el seu nebot. El Soldà es féu càrrec del que li exposà el Visir i li concedí tot el que demanava. Xamseddín, plorant de joia, el remercià, féu vots per la seva grandesa i, després de besar la terra entre ses mans, s'acomiadà d'ell.

A la recerca d'Hassan Badreddín

El Visir Xamseddín ordenà la disposició de dues lliteres a dalt de camells; una per na Sett-el-Hosn i dues noies de servei i companyia, i altra per n'Agib i son esclau i mestre privat l'eunuc Saïd. El pujà al llom d'un altre camell ensellat i, acompanyats d'uns quants esclaus armats que muntaven cavalls, emprengueren el viatge envers llevant.

Cavalcaren una pila de dies i de nits, menjant i dormint sense descavalcar i, per fi arribaren a Damasc, la bella ciutat admirable, plena d'arbres i d'aigües corrents tan i tan cantada pels poetes. En arribar a les portes, descavalcaren, descarregaren els animals, bastiren llurs tendes i s'instal·laren per reposar uns dies. La gent del Visir no es deixà perdre l'ocasió de visitar la ciutat, d'anar als sòcs per vendre les mercaderies que portaven

d'Egipte i comprar altres coses de les quals tenien necessitat; d'anar a prendre bany als hammams famosos i a preparar a la mesquita de Bani-Ommiah, (1) situada al bell mig de la vila, la qual és d'una bellesa sense paró.

Agib, acompanyat del seu fidel Saïd, un negrès alt i ferm com un gegant, també eixiren a veure la ciutat i al cap de poca estona ja anaven voltats d'una munió de gent que s'empenyia; grans i xics, homes i dones; per tal de veure de prop el gentil adolescent, la bellesa del qual era, com ja hem dit abans, imponderable. I heus ací que la gent que els seguia havia anat apretant tan i tan que en Saïd amb la seva tralla ja quasi no podia obrir pas al seu amo per entre la multitud. En aquell moment passaren pel davant d'una pastisseria i s'hi ficaren. Era la botiga d'Hassan Badreddín, pare d'Agib. El vell pastisser, pare adoptiu d'Hassan, era mort i ell havia heretat la pastisseria.

Al moment que el jove senyor i l'esclau entraren a l'establiment, Hassan Badreddín estava preparant un deliciós plat amb grans de magrana ensucrats, ametlles picades i altres coses saboroses i, en veure entrar aquell minyó tan extraordinari, sentí que la sang se li aglopava al cor i exclamà:

— Oh, mon jove senyor que tot just acabo de conèixer i ja regnes en mon cor! Fes-me l'honor d'acceptar l'obse-

qui de les dolçors que jo preparo! Fes-m'ho per compassió i per la beutat que l'Altíssim et concedí!.. — i mentrestant li lliscaven les llàgrimes. L'eunuc aconsellà n'Agib de no acceptar res puix era cosa no permesa a la gent de cert rang l'acceptar menjar d'algú que no fos de llur braç; però el noi volgué accedir al prec de n'Hassan i s'assegué a la taula i fins pregà el pastisser d'asseure's amb ell i menjar:

— Potser Allah ens ho tindrà en compte i farà que reeixim en les nostres recerques! — digué en asseure's a taula.

Aleshores Hassan Badreddín féu;

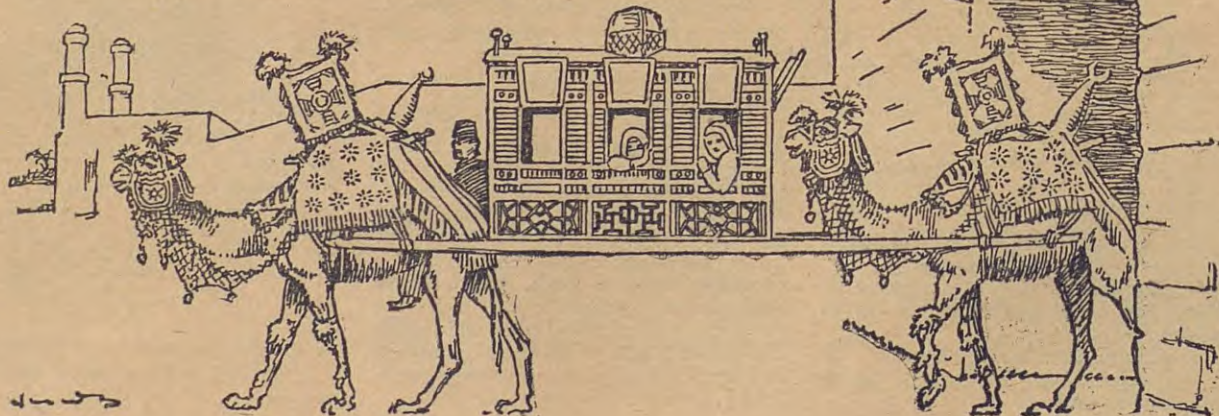
— Com! Vós tan jovenet i ja heu perdut quelcom que us és car?

— Sí, bon home! — respongué n'Agib. — Mon jove cor sofreix la prova d'haver perdut un ésser que li és molt car sense conèixe'l: El meu pare i el meu avi, la meua mare i jo hem sortit del meu país per anar a la seva recerca.

I el pobret Agib es posà a plorar. N'Hassan Badreddín en veure plorar el noi, es sentí eternit i també plorà amb ell i fins a l'esclau, el negre Saïd, li lliscaren les llàgrimes.

Tot això, però, no impedí que fessin l'honor degut al deliciós bol de

(1) Els Bani-Omm'ah o Ommiades, és una dinastia de califes de Damasc:

magrana i ametlla perfumades, ensucrades i preparades amb tant d'art i en menjaren fins quedar-ne ben assaïats.

En acabars'adonaren que havia passat molt de temps i l'esclau recomanà a son amo de retornar de pressa a les tendes del Visir.

S'acomiadaren i Hassan, amb les llàgrimes als ulls besà la mà del jove desconegut.

Que lluny estaven de pensar l'un i l'altre que eren pare i fill respectivament!

Eixiren de la pastisseria i empenqueren el camí de la porta de la ciutat.

De sobte el negre Saïd es deturà i romangué uns moments girat enrera amb aire amenaçador.

— Què et passa, Saïd? — li preguntà Agib.

— El maleït pastisser ens segueix! — exclamà irat el negre.

— Deixe-lo, Saïd! El camí d'Al.lah és lliure per a tots els musulmans!..

Efectivament: En quedar sol el pobre Hassan Badreddín sentí una tristesa i una angoixa que no sabia com explicar-se i sense ben bé saber el què feia tancà les portes de la seva tenda i es posà a seguir aquell jovenet que l'havia corprès i meravellat.

Per fi arribaren a la porta de la ciutat. El negre es girà altra vegada i, en veure que encara eren seguits pel pastisser, tement que es descobrís que havien menjat ell i el seu amo a casa d'aquell, cosa que podria aportar-li un càstig del vell Visir, s'acotxà, aplegà una pedra i, zasl.. li tirà al mig del front i el féu caure estabornit. Després es donaren bona manya a ficar-se a les tendes del seu campament.

Hassan Badreddín no trigà gaire a tornar en sí i quan ho féu es trobà la cara coberta de sang. Estirà un tros de roba del seu turbant, s'embenà la ferida. s'eixugà el rostre i emprengué el camí de retorn a casa seva tot sospirant: «Al.lah Karim!» (1). Tornà a obrir la botiga i reprengué el treball de preparar les pastisseries i els dolços tot pensant apesarat amb sa pobra mare que havia deixat a Basra, la qual li havia ensenyat a preparar-los.

La mare d'Hassan Badreddín

El Visir Xamseddín, oncle del pastisser Hassan, al cap de tres dies aixecà el campament i seguí altra vegada el camí de Basra amb tota la família i servents. Prengué la ruta d'Homs, després s'adreçà vers Hama i Alep i no deixà de fer tota mena de recerques per tot arreu. D'Alep anà a Mardina, després a Mossul i a Diarbekir i, per fi

(1) Déu és generós.

arribà a Basra. Tot just hi foren arribats, el Visir sense prendre ni repòs, demanà pel palau del Soldà i hi anà tot seguit per tal de presentar-li sos respectes i fer-li entrega dels presents que en nom del Soldà d'Egipte li havia portat.

El Soldà el féu entrar, el rebé amb gran condescendència i li demanà quin era l'objecte del seu viatge. Xamseddín li explicà la seva història i en dir-li que ell era germà de son antic Visir Nureddín, exclamà:

— Que Al.lah el tingui en la seva gràcia! — I després afegí: — Sí, amic meu; Nureddín fou el meu estimat Visir i morí ara fa quinze anys. Deixà un fill, Hassan Badreddín, el qual fou el meu afavorit més estimat. Un dia desaparegué de la ciutat i mai mes ningú no n'ha tornat a saber res. Ací a Basra quedà sa mare, l'esposa del vostre germà Nureddín, filla del Visir antecessor d'el'.

Quan Xamseddín oí que sa cunyada vivia encara i era allí a prop tingué una a'egria que poc li mancà perquè perdés els sentits. Demanà al Soldà que volgués ordenar d'acompanyar-lo a casa d'ella i se n'hi anà tot seguit.

La porta de la casa del seu difunt germà era una meravella de granit amb unes arcades majestuosos com no podeu imaginar-vos, totes exornades amb marbres i pedres de gran valua i en terra, al brancal, al mig d'una ampla llosa de jaspi hi era grabat amb lletres d'or el nom de Nureddín. A la vista d'aquest nom el Visir Xamseddín s'agenollà i el besà tot emocionat.

Després entrà al palau i quan fou acompanyat a la presència de la vídua de son germà i mare de son nebot i gendre no es pogué aguantar més i les llàgrimes rabejaren sos ulls i ses galtes.

Quan la pobra dama s'enterà de qui era el noble personatge ajuntà a les d'ell les seves llàgrimes. El Visir envià a cercar sa filla i son net Agib i quan la bona àvia veié aquella meravella de noi i aquella beutat que era la muller del seu fill, cregué enfollir de joia i quan el Visir li comunicà la seva creença que Hassan Badreddín

vivia, la pobra mare cregué morir d'emoció.

Després li digué el seu desig que se n'anés amb ells a cercar el seu fill i ella, volenterosa, respongué: «Jo escolto i obeeixo».

Feren tots els preparatius de viatge i mentrestant Xamseddín anà a acomiadar-se del Soldà de Basra el qual l'emplenà d'obsequis per a ell i per al Soldà d'Egipte.

L'endemà emprengueren el viatge de retorn Xamseddín, Sett-el-Hosn, Agib, la mare d'Hassan Badreddín i tots els esclaus i servents, els quals ocupaven, junt amb els bagatges, cinquanta camells i una munió de cavalls.

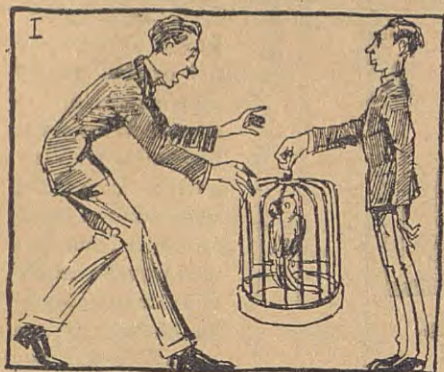
La magrana reveladora

Caminaren i caminaren dies i dies, i no es deturaren fins que foren arribats de bell nou a Damasc. Al mateix indret on havien bastit llurs tendes l'altra vegada, plantaren, també ara, el campament. El Visir tenia el propòsit de romandre-hi una setmana per reposar i tenir temps de comprar presents dignes del Soldà d'Egipte.

I heus ací que mentre el Visir s'estava a la seva tenda discutint preus amb els marxants que havien anat a oferir-li llurs mercaderies, n'Agib digué a son preceptor i esclau:

(Continuarà)

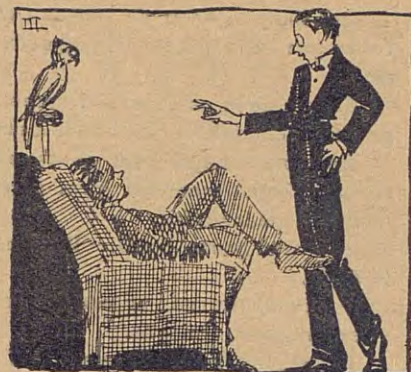
Els dos ocells

I
Al Marquès de Bellestar el seu nebot que va anar a fer fortuna al Perú un lloro li va enviar, ocell, llavors poc comú,

II
Les duqueses i marqueses restaven totes sorpreses sentint garrar l'ocellot el qual parlava amb grans presses però s'entenia tot.

III
El comte de Tortacama ambiciós com una flama volia adquirir l'ocell per fer a la seva dama aquell regal tan novell.

IV
Però el marquès no ho volia perquè ara el lloro aprenia a imitar el cant del gall i amb cant sonor com cristall despertava'l cada dia.

V
El comte, llavors irat entrant al palau, de nit, s'endugué el lloro amagat i deixà al costat del llit del Marquès un gall lligat.

VI
Cantà el gall de bon matí i el Marquès, quan el sentí digué: Llorito, què fas? Cantaves millor ahí! Avui cantes amb el nas!

VII
I de la cambra sortint sense dignar-se'l mirar escriví al comte: «Comprar podeu el lloro per vint ralets, car no sap cantar».

VIII
El comte envià un criat perquè el gall li recollís i deixar així amagat el canvi que havia obrat sense entrar en compòmís.

IX
Mes ai, que conta la fama que volgué sa mala estrella que el criat d'en Tortacama del lloro en fes escudella i dés el ga'l a la dama!

UN RETALLET DE CADA COSA

ULLS MERAVELLOSOS

Alguns insectes estan proveïts d'ulls amb gran lliberalitat. En general, tenen ulls de dues menes, simples i compostos. Els ulls simples són semblants als nostres, encara que menys perfeccionats; els compostos estan constituïts per nombroses facetes cada una de les quals és un petit ull.

Haureu notat que és difícil atrapar una mosca. Això no és estrany si es té en compte que l'ull de la mosca posseeix 4.000 facetes i, per tant, veu al mateix temps en quasi totes direccions sense haver-se de girar. La mosca blava té 12.000 facetes a cada ull, i algunes races d'abelles en tenen fins a 0.000. Les abelles tenen, a més a més, tres ulls simples que els serveixen per veure-hi en la semi-fosc del rusc, mentre els ulls compostos els serveixen per veure-hi a l'aire lliure.

Els ulls compostos mai passen de dos. Els simples, en diferents insectes varien d'un a divuit o vint i estan situats en grups al centre o als costats del cap.

El truc de l'estruc que, quan es sorprèn pel caçador amaga el cap a la sorra, és sobrepasat en estupidesa pel de l'holotúria o carbassó de mar, animal semblant a una salsitxa o una bossa allargada, que quan tem ésser caçat es gira al revés, és a dir, de dins a fora.

Diu un sociòleg que hem de treballar per a la posteritat. Per què? Què ha fet la posteritat per nosaltres?

Les ales de les abelles es mouen normalment a raó de 190 pulsacions per segon, però passen de 1.000 quan l'abella està irritada i *xiscla*.

Cicerone: — En aquesta sala fou assassinat el Baró de Pedraforta.

Tur sta: — Però, si l'any passat ens va dir el mateix a la sala del costat.

— Sí, senyor. Però la sala del costat l'estan repintant, ara.

El senyor Enric de Poch deia l'altre dia al seu secretari, amb ocasió de renyar-lo:

ENTRE CANIBALS

— Amb quin entusiasme ens reben! Sents com canten?
— Em sembla que canten l'oració de beneir la taula!

(De *The Passing Show*)

— Miri, li parlaré amb franquesa. Més que amb franquesa, li parlaré com a germà. Vostè té bona voluntat, però és un ase.

Llauna: — Us he explicat la meua aventura a Patagònia.

Víctima (que fa una hora que e-colta aventures): — Es una aventura interessant?

— Sí, molt.

— Doncs no me l'ha contada.

NOVES I COMENTARIS

Un compositor acaba d'escriure una simfonia en la qual hi entren setze pianos, vuit xilòfons, cinc motors, una sirena i vint-i-set campanes elèctriques. I encara hi ha qui anuncia remeis per a la sordera.

Diu un escriptor: Què deuen pensar els gossos de l'Exposició Canina de la gent que va a mirar-se'ls? — No hi ha dubte que si poguessin parlar farien una crítica mossegaira.

MANNÀ DEL CEL

A l'Observatori Vallot, situat al Mont Blanc a més de 4.000 metres d'altitud, s'ha adoptat el sistema d'aprovisionar-se per medi d'aeroplans que deixen caure paquets de menjar i objectes lligats a paracaigudes. Fins ara tot s'hi havia de pujar a coll de porteurs que cobraven qu'ize o vint francs per quilo de càrrega.

Aquest sistema s'està estenent a tots els refugis alpins d'alta muntanya.

La mare cantava per fer adormir el menut.

El seu marit, exclamà:

— Si jo fos del nano, faria l'adormit!

A LES SARDANES

— Que sou de Noruega, jove?

— No, per què?

— Perquè balleu com si portéssiu skis.

Una dona de 103 anys diu que mai ha llegit un llibre, ni vist una comèdia ni una pel·lícula. Quina vellesa més feliç!

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 554 — Josep Company

N.º 555 — A. Llovera

N.º 556 — Joaquim Company

N.º 557 — Josep Andrés

Redacció: Administració: Cardenal Casañas, 1
Impremta: Carrer de Muntaner, 24, interior

AVENTURES D'EN BALIGA I EN BALAGA

El sabó, veuran, senyòs,
que és negoci relliscós.

Com que va molt brut de roba,
de sabó roba una rova.

— ¡Veus, ja estic net i bufó
i encara em sobra sabó.

— Doncs el vendrem pel carré
per un medi que jo sé.

En Balaga amb una manxa
sutge a les cares enganxa.

I un xic més enllà, en Baliga
de sabó planta botiga.

El negoci tant s'afua
que ja fins i tot fan cua.

En Nick Pinyak vol saber
aquella gent què va a fer.

— Renti's amb aquest sabó!
— Ja vaig net! — Oi, no senyó!

I en Nick Pinyak, enutjat
knock-out me l'ha deixat.

TONI